

Miehekäs Mieskuoro

Kolmekymmentä miestä astelee salin etuosaan laitetuille portaille. Viimeisenä eteen harppaa ryhdikäs johtaja Matti Leikkonen.

Valtaosalla herroista tukka on jo harmaantunut. Joukossa vilahtaa kuitenkin yllättävän monta nuoren näköistä urosta. Hyvä! Salon seudun vanhinta ja kokeneinta kuoroa ei taidakaan vaivata mieskuorojen vitsaus, vaan se näyttää saavan uutta verta.

Aika usein paikallisissa tilaisuuksissa lavalle on noussut vain noin puolet juhlakonsertin vahvuudesta. Ilmeisesti mukaan oli nyt saatu enemmän entisiä ja vierailijoitakin, pitkämatkalaisia, kuten puheista ilmeni.

Historiikin mukaan Perniön Mieskuoron taival alkoi suojeluskunnan suojissa, mikä sen ajan Suomessa oli kai aika luonnollista. Vasta 50-luvulla muodostettiin itsenäinen yhdistys, josta sitten tuli koko kunnan kuoro.

Perniön Mieskuoron 85-vuotiskonsertissa esitettiin ylimääräisineen 16 laulua. Tilanne poikkeaa siis huomattavasti yleisluontoisista juhlista, joissa lauletaan vain pari tunnelmaan sopivaa teosta. Juhlakonsertin laaja ohjelmisto vaatii sinnikästä harjoittelua ja vankkaa sitoutumista.

Harjoiteltu ja sitouduttu oli. Se näkyi ja kuului. Ei ollut valittamista. Parhaiten yleisö suli sellaista tuttuja ja kaihoisia lauluja kuten Jääkärien kaiho, Lapsuuden toverille ja Kotimaani ompi Suomi kohdalla. Raikuvimmat suosionosoitukset kirposivat näille.

Solistiosuudet elävöittivät muutamia kappaleita. Erityisen hienolta kuulosti puheenjohtaja Heimo Purhosen kirkas korkea tenoriääni. Koulun juhlasalin ilmastointilaitteista kaiken aikaa kuulunut ärsyttävä särinä häiritsi hiljaisissa osissa.

Konsertti jakautui kahteen osaan, ja osien välillä pianisti Sirkku Suuronen soitti hienosti kaksi upeaa suomalaista pianokappaletta, yhden Heino Kasken ja yhden Sibeliuksen. Perniön kankeahko Seiler-flyygeli kuulosti vaan tapansa mukaan aika kylmältä akustisesti kylmässä salissa. Ja kun se oli vielä käännetty väärin päin.

Kuoro on kuoro, ja nautittavinta sen laulu on yleensä ilman säestystä. Viimeisenä varsinaisena kappaleena esitettiin takavuosien johtajan Jussi Alhon johdolla ja pianosäestyksin Oskar Merikannon Laatokka. Toinen entinen johtaja Pekka Laakso lauloi siinä mahtavan soolon. Laulu on riipaiseva. Kun lisätään säestys, tasapaino yleensä vähän häilyy, niin tässäkin.

Ylimääräisinä kuultiin vielä Sibeliuksen Isänmaalle ja Hannikaisen Kevätlaulu. Ja sitten kahville.

Perniön Mieskuoron ikimuistoinen 70-vuotiskonsertti järjestettiin liikuntahallissa vuonna 2002. Konserttia tähditti sopraano Karita Mattila. Poikkeuksellisten järjestelyiden ansiosta halliin oli silloin päästetty ennätysmäärä väkeä. Tilaisuudesta julkaistiin levy, josta kaikkien harmiksi jouduttiin agenttisopimusten takia poistamaan Karitan osuudet.

Satuin huomaamaan teeveen ennakkotiedoista, että Karita Mattila oli tulossa konserttipäivänä Arto Nybergin suoraan keskusteluohjelmaan. Elätelin toivoa, että saisimme ehkä kokea jymy-yllätyksen. No, ei sentään. Karita varasti Nybergissä shown mennen tullen, mutta Perniössä pääosaa veti Mieskuoro. Hyvä näin.

pajen